Τι κάνουμε λάθος με την εξωτερική πολιτική μας;

Του **ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ***

Σε όλες τις στρατιωτικές ακαδημίες των μεγάλων, πολιτισμένων και δημοκρατικών χωρών, αλλά και στις σχολές διεθνών σχέσεων των σπουδαιότερων πανεπιστημίων του κόσμου, διδάσκουν τον «Πελοποννησιακό Πόλεμο» του ιστορικού Θουκυδίδη στο μάθημα γεωπολιτικής Για να υπογραμμίσουν την αναλλοίωτη επιθετική ανθρώπινη φύση και το «Πόλεμος Πατήρ Πάντων» του φιλόσοφου Ηράκλειτου. Την ρεαλιστική πολιτική, αντί της ιδεαλιστικής, των ανταγωνιστικών κρατών για την διεκδίκηση των εθνικών δικαίων και συμφερόντων τους στον αέναο αγώνα επιβίωσης, ισχύος και επιρροής του άναρχου και μεταβλητού παγκόσμιου συστήματος. Ακόμη και ο πανεπιστήμονας Αριστοτέλης μας προειδοποιεί ότι δύσκολο να υπάρξει ισορροπία και ισότητα μεταξύ ανίσων, καθώς το δίκαιο της ισχύος υπερτερεί και επιβάλλεται τελικά επί της ισχύος του δικαίου.

Η Τουρκία, ως καλή μαθήτρια των αρχαίων Ελλήνων διανοητών, το ακολουθεί πιστά και εφαρμόζει επιτυχώς εναντίον μας. Εν αντιθέσει με εμάς, τους γνήσιους απόγονους, που το αγνοούμε. Η πολιτική ηγεσία, οι άρχουσες ελίτ, και ειδικά το Υπουργείο Εξωτερικών, παραμελούν αυτήν την θεμελιώδη αρχή των διακρατικών σχέσεων. Ενας σοβαρός λόγος για τον οποίο εισπράττουμε συνεχείς ήττες τελευταία, οφείλεται στην ηθικο-δικαιο-νομοκρατία των πολλαπλών δικηγόρων, που κατέχουν τις υψηλές αρμόδιες θέσεις ευθύνης.

Η διεθνής πολιτική, δυστυχώς, είναι ανήθικη και πολυγαμική

Θα μπορούσε ίσως κάποιος να το εξηγήσει έναντι της Τουρκίας, στη βάση της ασυμμετρίας δυνάμεων και της υστερίας του CASUS BELLI απο το οποίο έχουμε παγιδευτεί. Δεν δικαιολογείται όμως να χάνουμε και να ταπεινωνόμαστε διπλωματικά, ως σχετικά μεγάλο και ισχυρό κράτος μέλος της ΕΕ και σύμμαχος του NATO, απέναντι σε πιο αδύναμους γείτονες, όπως Αλβανία, Σκόπια, Λιβύη, Συρία και Αίγυπτος.

Δεν υπάρχει, δυστυχώς, αντικειμενικό Συμβούλιο Ασφάλειας για να πείσει τον Πρωθυπουργό και Υπουργό Εξωτερικών ότι το συνταγματικό καθήκον τους είναι η προστασία και ευημερία του ελληνικού λαού, η εθνική κυριαρχία, η εδαφική ακεραιότητα, η ανεξαρτησία της χώρας και η πρόοδος όλου του Ελληνισμού. Καλό το Διεθνές Δίκαιο, αλλά υπεύθυνοι γι'αυτό είναι ο ΟΗΕ, τα Διεθνή Δικαστήρια και οι άλλοι συλλογικοί οργανισμοί. Προέχει το πατριωτικό χρέος, παρά το συμμαχικό του NATO, το Εταιρικό της ΕΕ και γενικά η Δύση. Στην οποία ανήκουμε τυφλά και υπακούμε συχνά με εθνική ζημία. Οπως στην περίπτωση «κηρύξεως πολέμου» εναντίον της φίλης Ρωσίας. Μακάρι να είχαμε μια παγκόσμια κυβέρνηση, ικανή να εφαρμόζει το Διεθνές Δίκαιο και να τιμωρεί την παρανομία. Το «Καλό Παιδί» ο πιστός απουσιολόγος, ο προβλέψιμος σύμμαχος και εταίρος, δεν ανταμείβεται. Τουναντίον εκμεταλλεύεται ως χρήσιμος πλίθιος για την εξυπηρέτηση ξένων συμφερόντων. Ως συναισθηματικός και φιλόξενος λαός, σκεπτόμαστε με την καρδιά παρά με το μυαλό και επιδιώκουμε την φιλία ακόμη και με τους εχθρούς μας. Βλέπετε την καταστροφική, παρά φύσει, Συμφωνία Ειρήνης με την Τουρκία, του Βενιζέλου το 1930 και του Μητσοτάκη το 2023 σε τι συρίκνωση μας έχουν οδηγήσει. Εισβολή και κατοχή της μισής Κύπρου, Γαλάζια Πατρίδα του μισού Αιγαίου και Τουρκολυβικό Μημητόνιο της μισής Μεσογείου.

Επηρεασμένοι από την ορθόδοξη θρησκεία της αγάπης, προσπαθούμε να ευχαριστήσουμε και κατευνάσουμε τους άλλους, προσδοκώντας σε κάποια αντίδωρα του φιλοτίμου τους. Ξεχνώντας ότι δεν υφίστανται φιλίες, αλλά μόνιμα συγκρουόμενα συμφέροντα μηδενικού αθροίσματος.

Η διεθνής πολιτική, δυστυχώς, είναι ανήθικη και πολυγαμική. Με άλλα λόγια, βρωμερή και εκβιαστική. Είναι προτιμότερον να μας σέβονται και φοβούνται, παρά να μας αγαπούν και λυπούνται, σύμφωνα με την συμβουλή του Μακιαβέλλι προς τον «Ηγεμόνα». Καιρός να προσανατολιστούμε οικονομικά από τον τουρισμό στην εγχώρια αμυντική βιομηχανία για την ασφαλή αυτάρκεια μας. Διότι είμαστε στην ουσία μόνοι !

Ας πάψουμε συνεπώς να περιφέρουμε το Διεθνές Δίκαιο σαν την θαυματουργή εικόνα της Παρθένου Μαρίας ή την Αγία Βίβλο για τον εκπολιτισμό των βαρβάρων. Γιατί θα μείνουμε με ...τον Σταυρό στο χέρι ! Αν θέλουμε ειλικρινά να επιβιώσουμε και ευτυχήσουμε σε τούτη την ζωή, αντί της άλλης του μετά θάνατον παραδείσου. Διερωτώμαι, αν τελικά αξίζει να μιμηθούμε τον επιτυχημένο Πρόεδρο Τραμπ της Αμερικής. Να γίνουμε, δηλαδή, λίγο κακοί, εκδικητικοί και ανήθικοι για να γλυτώσουμε από τους εχθρούς που μας τριγυρίζουν. Αφού και ο Χριστός τον άσωτο υιό ευνόησε και άφα τον πιστό στη γνωστή παραβολή.

***Ο Χρήστος Αλεξόπουλος είναι πατρινός οικονομολόγος - διεθνολόγος (Harvard) - συγγραφέας.**